

PREMIO FALA: As arrugas, Nuria Feito Anes (4º ESO B)

María taba escuitando el poema favorito del sou bolo nel parque unde solo oíaseye a él recitar:

“El día veise despacio

A tarde colgada a un hombro

Dando úa larga torera

Sobre el mar y os arroyos...”

Era a hora de merendar asina que paráronse pra comer. A madre de María, puxera na súa mochilía a súa merenda favorita: un zumo de naranxa y un plátano. Pal bolo había úa papilla de plátano, galletas y leite. Os dous sentáronse a comer tranquilamente, condo María preguntouye porqué tía tantas arrugas, el sou bolo dixoye que cada úa das arrugas que tía era por algo qu’aprendera. Foi contándoye cousas qu’aprendera, dende perdonar,peró nun esquecer; hasta cómo querer a os demáis. Asina, mentras merendaban, él foi dicíndoye a qué enseñanza pertencía cada arruga.

Despós d’aquello, cada día María iba correndo a ver al sou bolo tras a escola, pa ver si tía algúa arruga máis. Un dia foi el bolo quen víu que María tía úa pequena arruga, y preguntouye por ela, María dixoye qu’aprendera a querello máis.

Os anos foron pasando, y por causas naturales el bolo morréu. Pero María nunca esqueicéu todo lo qu’el sou bolo ye enseñara. Cada vez que vía a úa persona con arrugas, acordábase del sou bolo y do que ye enseñara.

Os bolos deberían ser eternos y as súas enseñanzas tamén.